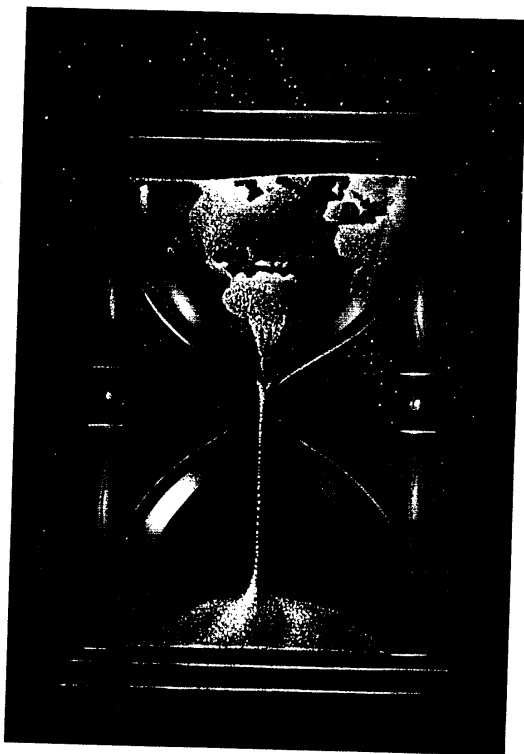

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ

МЕНЕДЖЕР

ВІСНИК
ДОНЕЦЬКОГО
ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
УПРАВЛІННЯ

4(54)'2010

Вісник Донецького державного університету управління
Науковий журнал. Заснований у 1998 році.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

<i>Поважний Олександр Станіславович</i>	- доктор економічних наук, професор, голова редакційної колегії
<i>Пілюшенко Віталій Лаврентійович</i>	- доктор технічних наук, професор, член-кореспондент НАН України, заступник голови редакційної колегії
<i>Адамов Борис Ісайович</i> <i>Амоша Олександр Іванович</i>	- доктор економічних наук, професор - доктор економічних наук, професор, академік НАН України
<i>Бохняж Збігнев</i>	- доктор економіки, професор Університету Мінесота, США
<i>Бурега Валерій Васильович</i> <i>Губерна Галина Костянтинівна</i> <i>Діденко Ніна Григорівна</i> <i>Дорофійко В'ячеслав Володимирович</i> <i>Ільющенко Валентин Григорович</i> <i>Лобас Віталій Михайлович</i> <i>Мазаракі Анатолій Антонович</i> <i>Мамутов Валентин Карлович</i>	- доктор соціологічних наук, професор - доктор економічних наук, професор - доктор наук з державного управління, доцент - доктор економічних наук, професор - доктор технічних наук, професор - доктор наук з державного управління - доктор економічних наук, професор - доктор юридичних наук, професор, академік НАН України
<i>Поважний Станіслав Федорович</i>	- доктор економічних наук, професор член-кореспондент АПН України
<i>Поклонський Федір Юхимович</i> <i>Токарева Валентина Іванівна</i> <i>Руделіус Вільям</i>	- доктор економічних наук, професор - доктор наук з державного управління, професор - доктор економіки, професор університету Сан Томас, США
<i>Червова Лідія Георгіївна</i> <i>Черниш Олена Іванівна</i> <i>Чумаченко Микола Григорович</i>	- доктор економічних наук, професор - доктор наук з державного управління, професор - доктор економічних наук, професор, академік НАН України

Адреса редакції:

83015, м. Донецьк, вул. Челюскінців, 163а, ДонДУУ.
Телефони: (062) 337-66-09, (062) 305-45-36, 304-12-97.
Засновник — Донецький державний університет управління.
Реєстраційне свідоцтво КВ № 14586-3557 ПР від 24.08.2008 р.
Затверджений Постановою Президії ВАК України від 10.02.2010 (№ 1-05/1)
як фаховий з економіки та державного управління.
Точка зору редакції не завжди збігається з точкою зору авторів.
Відповідальність за точність наведених фактів, цитат, прізвищ несуть автори.
При передруці посилання на "Менеджер" обов'язкове.
Розповсюджується безкоштовно за спеціальною запиткою.
Літературно-технічний редактор А. Наумов.
Підписано до друку 23 вересня 2010 р. Рекомендовано до опублікування рішенням
Вченої Ради ДонДУУ, протокол № 10 від 23.09.2010 р.
Надруковано у ТОВ "ТІ ХНЮПАК". Свідоцтво про реєстрацію ДК № 3332 від 11.12.2008 р.
ТОВ "ТЕХНОПАК", вул. Кірова, 115а, м. Донецьк, 83012. Телефон: (062) 345-92-32.
Замовлення № 115. Тираж 150 прим. Обл.-відд. арк. 20,6. Ум. друк. арк. 21,6.
Виходить один раз на квартал.

ЗМІСТ

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

<i>Поважний О.С., Полякова А.П.</i> Застосування BPM-систем в управлінні освітою	5
<i>Братковський М.А.</i> Принципи структурної побудови влади	10
<i>Власов В.О.</i> Визначення поняття "механізм державного контролю за господарською діяльністю"	14
<i>Волошук В.А.</i> Організаційно-правовий механізм парламентського контролю	21
<i>Діденко Н.Г.</i> Інноваційний розвиток та державна інноваційна політика України в контексті стратегії сталого розвитку	27
<i>Заходоляк М.О.</i> Правове забезпечення державного управління системою охорони здоров'я в Україні	33
<i>Касьяненко А.В.</i> Моделювання домірності показників податкового менеджменту та ефективного державного управління	39
<i>Клязко В.М.</i> Проблеми правового регулювання державного управління охороною здоров'я в Україні	46
<i>Овчаренко В.А.</i> Протокол "нуль" як інструмент управління в ситуаціях з високим ступенем невизначеності	49
<i>Оліфіренко А.Д.</i> Державне регулювання інвестиційної діяльності виробничих компаній та механізми її реалізації	53
<i>Пашко А.А.</i> Результативність та соціальна ефективність органів державної влади	61
<i>Половцев О.В.</i> Формування оптимальних стратегій розвитку підприємств на основі мереж Байеса	65
<i>Романенко К.М.</i> Світова практика використання маркетингу у процесі реформування державного управління	71
<i>Стойка А.В.</i> Парадигмальні моделі механізму державного управління соціальною сферою	76
<i>Ткачова Н.М., Осиповий В.І.</i> Інноваційна діяльність як складова механізму державного регулювання економічного розвитку регіонів	82

РЕГІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

<i>Адамов В.І., Строченкова О.Ю., Савченко В.А.</i> Засади концепції регіональної кадрової політики	91
<i>Пашкевич М.С.</i> Принципи та пріоритети регулювання регіональної економіки у зарубіжних країнах	96
<i>Гончаров С.В., Черкасов А.В., Родіонов О.В.</i> Формування системи детермінант рівня якості життя населення та стійкості соціально-економічного розвитку	106
<i>Чуприна О.О.</i> Особливості розвитку прикордонних регіонів	109

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

<i>Балауєва О.В.</i> Глобалізаційні проблеми і сучасні тренди в розвитку великих міст	114
<i>Белая О.В.</i> Проблеми глобалізованого світу. Погляд з України	121
<i>Валіаєв С.М.</i> Методи обґрунтування потреб в інвестиціях в сферах і галузях	129
<i>Сєлков А.А., Дегтярєва Ю.В.</i> Особливості функціонування підприємств в умовах ризику	139
<i>Калашнікова В.О., Марьяненко Г.І.</i> Дисбаланс попиту та пропозиції на ринку праці України	143
<i>Клейнер Я.С.</i> Багатокритеріальна задача лінійного програмування: множина ефективних рішень	147
<i>Кондрашова Т.М.</i> Методи обліку витрат і визначення собівартості освітніх послуг	152
<i>Костровець А.Б., Каракай М.С.</i> Молодіжна політика в Україні: стан і перспективи розвитку	158
<i>Маалков В.В.</i> Сучасні проблеми соціального захисту населення в Україні	163
<i>Панкова А.І.</i> Діагностика соціального потенціалу	169
<i>Фінагіна О.В., Колаєв В.С.</i> Складові транспортного потенціалу регіону	174
<i>Жаджинова О.В.</i> Нетрадиційні інвестиційні ресурси реалізації державних соціально-економічних програм	180
<i>Харченко Г.А.</i> Історичний розвиток державних закупівель	186
<i>Хромов М.І.</i> Загальнотеоретичні основи виміру та оцінки людського капіталу	195

ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВО-КРЕДИТНОЇ І БАНКІВСЬКОЇ СИСТЕМИ

<i>Ільющенко В.А.</i> Валютний контроль в системі державного контролю в Україні	204
<i>Кисель А.Н.</i> Шляхи змінення фінансового стану органу пенсійного фонду	208
<i>Мазєпа А.Ф.</i> Антикризові заходи у сфері бюджетно-податкової політики	213
<i>Озарина О.В., Омельченко О.О., Давидова Ю.О.</i> Прямі іноземні інвестиції в металургійну галузь України	218
<i>Стрельников О.І.</i> Проблеми питання державного управління системи бухгалтерського обліку в Україні	225
<i>Чечетова Н.Ф.</i> Модифікація міжбюджетних відносин в контексті розвитку фінансово стійкої регіональної економіки	230
<i>Шапошнікова О.М.</i> Контроль у сфері бюджетних організацій	237

ПІДПРИЄМНИЦТВО, МЕНЕДЖМЕНТ, МАРКЕТИНГ

<i>Бутрим О.Ю.</i> Сучасні стратегії реструктуризації машинобудівних підприємств	243
<i>Бурцева О.Є.</i> Розвиток поняття інфраструктури	250
<i>Дубницький В.І.</i> Особливості формування і взаємодії інноваційно-маркетингового потенціалу промислового підприємства	256
<i>Корєєв Е.Н., Щербачова К.В.</i> Взаємозв'язок рівнів конкурентоспроможності	

та типів ділової репутації підприємства	266
Серафимов В.Н. Особливості функціонування ПР-відділів в комерційній фірмі	271
Степанов В.Ю. Інформаційні технології в менеджменті: концептуальний аспект	276
ЕКОЛОГІЧНІ ПРОБЛЕМИ РЕГІОНІВ	
Антіпов В.І. Еколого-економічна оцінка способу удалення відходів шляхом скасування на полігонах	282
Маров І.В. Економічні наслідки жорстких екологічних вимог до автомобільного транспорту	287
Орлов В.І. Проблеми управління відходами промислового підприємства (на прикладі Донецької області)	291
ПРОБЛЕМИ МЕТОДИКИ І ПРАКТИКИ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ	
Беласюк В.М. Концептуальний підхід до підвищення якості підготовки професійних кадрів у вищих навчальних закладах України	297
ДОСЛІДЖЕННЯ МОЛОДИХ	
Боталов І.С., Боталова Н.П. Удосконалення методики поточної економічної діагностики комерційної діяльності підприємства в умовах ринку	301
РЕЦЕНЗІЇ, ВІДГУКИ	
Гончаров В.М., Зось-Клюр М.В. Рецензія на монографію Павленко І.А. "Інноваційне підприємництво у трансформаційній економіці України"	311
СОДЕРЖАНИЕ	
МЕХАНИЗМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ	
Поважний А.С., Полякова А.П. Использование BPM-систем в управлении образованием	5
Братковский М.А. Принципы структурного построения власти	10
Васюк В.А. Определение понятия "механизм государственного контроля за хозяйственной деятельностью"	14
Волошук В.А. Организационно-правовой механизм парламентского контроля	21
Диденко Н.Г. Инновационное развитие и государственная инновационная политика Украины в контексте стратегии устойчивого развития	27
Закладьянская М.О. Правовое обеспечение государственного управления системой охраны здоровья в Украине	33
Касьяненко Л.В. Моделирование соразмерности показателей налогового менеджмента и эффективного государственного управления	39
Клюзко В.М. Проблемы правового регулирования государственного управления охраной здоровья в Украине	46
Овчаренко В.А. Протокол "нуль" как инструмент управления в ситуациях с высокой степенью неопределённости	49
Олифиренко А.Д. Государственное регулирование инвестиционной деятельности производственных компаний и механизмы их реализации	53
Пашко Л.А. Результативность и социальная эффективность органов государственной власти на основе сетей Байеса	61
Половец О.В. Формирование оптимальных стратегий развития предприятий на основе сетей Байеса	65
Романенко Е.М. Мировая практика использования маркетинга в процессе реформирования государственного управления	71
Стойка А.В. Парадигмальные модели механизма государственного управления социальной сферой	76
Ткачова Н.Н., Сосновий В.И. Инновационная деятельность как составляющая механизма государственного регулирования экономического развития регионов	82
РЕГИОНАЛЬНОЕ УПРАВЛЕНИЕ И МЕСТНОЕ САМОУПРАВЛЕНИЕ	
Адамов Б.И., Егорченкова О.Ю., Савченко В.А. Основы концепции региональной кадровой политики	91
Пашкевич М.С. Принципы и приоритеты регулирования региональной экономики в зарубежных странах	96
Гончаров Е.В., Черкасов А.В., Родюнов А.В. Формирование системы детерминант уровня качества жизни населения и устойчивости социально-экономического развития	106
Чуприна О.О. Особенности развития приграничных регионов	109
СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ	
Балаева О.В. Глобализационные проблемы и современные тренды в развитии больших городов	114
Беласюк В.М. Проблемы глобализованного мира. Взгляд из Украины	121
Васюк В.А. Методы обоснования потребностей в инвестициях в сферах и отраслях	129
Еськов А.А., Дегтярёва Ю.В. Особенности функционирования предприятий в условиях риска	139
Калащанкова В.О., Марьяненко Г.И. Дисбаланс спроса и предложения на рынке труда Украины	143
Касийер Я.С. Многокритериальная задача линейного программирования: множество эффективных решений	147
Ковдашова Т.Н. Методы учёта затрат и определения себестоимости образовательных услуг	152
Костромачёв А.В., Каракай М.С. Молодёжная политика в Украине: состояние и перспективы развития	158

Маликов В.В. Современные проблемы социальной защиты населения в Украине	163
Панкова А.И. Диагностика социального потенциала	169
Филиппина О.В., Козлов В.С. Составляющие транспортного потенциала региона	174
Хаджинова О.В. Нетрадиционные инвестиционные ресурсы реализации государственных социально-экономических программ	180
Харченко Г.А. Историческое развитие государственных закупок	186
Хромов Н.И. Общетеоретические основы измерения и оценки человеческого капитала	195
ПРОБЛЕМЫ ФИНАНСОВО-КРЕДИТНОЙ И БАНКОВСКОЙ СИСТЕМЫ	
Ильченко В.А. Валютный контроль в системе государственного контроля в Украине	204
Кисель А.Н. Пути укрепления финансового состояния органа пенсионного фонда	208
Мазенин А.Ф. Антикризисные мероприятия в сфере бюджетно-налоговой политики	213
Озарина О.В., Омельченко О.О., Давыдова Ю.О. Прямые иностранные инвестиции в металлургическую отрасль Украины	218
Стрельников А.И. Проблемные вопросы государственного управления системой бухгалтерского учёта в Украине	225
Четцова Н.Ф. Модификация межбюджетных отношений в контексте развития финансово устойчивой региональной экономики	230
Шаловникова Е.Н. Контроль в сфере бюджетных организаций	237
ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСТВО, МЕНЕДЖМЕНТ, МАРКЕТИНГ	
Бутрим О.Ю. Современные стратегии реструктуризации машиностроительных предприятий	243
Бурцева Е.Е. Развитие понятия инфраструктуры	250
Дубицкий В.И. Особенности формирования и взаимодействия инновационно-маркетингового потенциала промышленного предприятия	256
Корнев Е.Н., Щербачова Е.В. Взаимосвязь уровней конкурентоспособности и типов деловой репутации предприятия	266
Серафимов В.Н. Особенности функционирования ПР-отдела в коммерческой фирме	271
Степанов В.Ю. Информационные технологии в менеджменте: концептуальный аспект	276
ЭКОЛОГИЧЕСКИЕ ПРОБЛЕМЫ РЕГИОНОВ	
Антіпов В.І. Еколого-економічна оцінка способу удалення отходов путём скасування на полігонах	282
Маров І.В. Экономические последствия жёстких экологических требований к автомобильному транспорту	287
Орлов В.И. Проблемы управления отходами промышленного предприятия (на примере Донецкой области)	291
ПРОБЛЕМЫ МЕТОДИКИ И ПРАКТИКИ ПОДГОТОВКИ СПЕЦИАЛИСТОВ	
Беласюк В.Н. Концептуальный подход к повышению качества подготовки профессиональных кадров в высших учебных заведениях Украины	297
ИССЛЕДОВАНИЯ МОЛОДЫХ	
Боталов И.С., Боталова Н.П. Усовершенствование методики текущей экономической диагностики коммерческой деятельности предприятия в условиях рынка	301
РЕЦЕНЗИИ, ОТЗЫВЫ	
Гончаров В.М., Зось-Клюр М.В. Рецензия на монографию Павленко И.А. "Инновационное предпринимательство в трансформационной экономике Украины"	311
CONTENTS	
MECHANISMS OF STATE GOVERNANCE	
Povazhny A.S., Polyakova L.P. Use BPM-systems in management of formation	5
Bratkovsky M.L. Principles of structural construction of authority	10
Vlasov V.A. Definition of concept "The mechanism of the state control over economic activities"	14
Voloschuk V.A. Organizationally legal mechanism of parliamentary control	21
Didenko N.G. Innovative progress and the state innovative policy of Ukraine in a context of strategy of stable progress	27
Zakoldyazhnaya M.O. Legal maintenance of the government with system of health protection in Ukraine	33
Kasyanenko L.V. Modelling proportionality of indications of tax management and effective state management	39
Klyuzko V.N. Legal adjustment problems in public administration of healthcare system in Ukraine	46
Ovcharenko V.A. The report "zero" as the tool of management in situations with a high degree of uncertainty	49
Olifirenko L.D. State regulation of investment activity of the elective companies and mechanisms of its realization	53
Pashko L.A. Effectiveness and social efficiency of public authorities	61
Polovcev O.V. Forming the optimal strategy of enterprise development based on Bayesian networks	65
Romanenko Ye.M. World practice of use of marketing during reforming the government	71
Stoyka A.V. Paradigmes models of the mechanism of the government social area	76

Tkachova N.N., Sosnovy V.I. Innovative activity as a component mechanism state regulation of economic progress of regions	82
REGIONAL GOVERNMENT AND LOCAL SELF-GOVERNMENT	
Adamov B.I. The principles of conception of the regional personnel policy	91
Pashkevich Ye.V. Principles and priorities of regulation of the regional economy in foreign countries	96
Goncharov Ye.V., Cherkasov A.V., Rodionov A.V. Formation of the determinants of quality of life and stability of the social and economic development	106
Chuprina Ye.O. Features of development of frontier regions	109
SOCIAL AND ECONOMIC PROBLEMS OF STATE GOVERNANCE	
Baluyeva O.V. Globalization processes and the later trends in large cities development	114
Belyaev A.V. The problems of the globalized world. View from Ukraine	121
Vizlo Ye.V. Methods of study of investment needs in the areas and sectors	129
Yeskov A.L., Degtyaryova Yu.V. Features of functioning of the enterprises in the conditions of risk	139
Kalashnikova V.O., Maryanenko G.I. The imbalance of supply and demand of labor market in Ukraine	143
Kleyner Ya.S. Multicriteria linear programming problem: set of efficient solutions	147
Kondrashova T.N. Methods of account of charges and determination of prime price of educational services	152
Kostrovets L.B., Karakay M.S. Youth policy in Ukraine: state and development prospects	158
Malikov V.V. Recent developments in social protection in Ukraine	163
Pankova L.I. Diagnosis social potential	169
Finagina O.V., Kozlov V.S. Parts of the transport capacity of the region	174
Khadginova O.V. Alternative investment of public resources social and economic programs	180
Kharchenko G.A. Historical development of public procurement	186
Khromov N.I. General theoretical basis of measurement and evaluation of human capital	195
PROBLEMS OF FINANCIAL, CREDIT AND BANKING SYSTEM	
Ilyashenko V.A. Exchange controls in the system of state control in Ukraine	204
Kisel L.N. Ways to strengthen the financial condition of the Pension Fund	208
Mazepin A.F. Anti-crisis measures in the area of fiscal policy	213
Ozarina O.V., Omelchenko O.O., Davydova Yu.O. Direct foreign investment in steel sector of Ukraine	218
Strelnikov A.I. The problematic questions of the state regulation of record-keeping in Ukraine	225
Chechetova N.F. Modification of intergovernmental relations in the context of financial sustainable regional economy	230
Shaposhnikova Ye.N. Verification in the field of budgetary organizations	237
BUSINESS, MANAGEMENT, MARKETING	
Bugrim O.Yu. Modern building enterprises restructuring strategy	243
Burtseva Ye.Ye. Development of the concept of infrastructure	250
Dubnitsky V.I. Features of formation and interaction and the marketing potential of industrial enterprises	256
Korenev Ye.N., Shcherbakova Ye.V. The competitiveness levels and goodwill of an enterprise interaction	266
Serafimov V.N. Features PR departments functioning in a commercial firm	271
Stepanov V.Yu. Informative technologies in management: conceptual aspect	276
ECOLOGICAL PROBLEMS OF REGION	
Antypov V.I. Ecological and economic assessment of waste by way of removal storage in landfills	282
Marov I.V. The economic impact of harsh environmental requirements for road transport	287
Orlov V.I. Problems of waste management of industrial enterprise (for example, Donetsk region)	291
PROBLEMS OF TEACHING METHODS AND PRACTICE OF TRAINING SPECIALISTS	
Beleantsov V.M. Conceptual approach to improve the quality of professional staff in higher educational institutions of Ukraine	297
RESEARCH PAPERS OF THE YOUTH SCIENTISTS	
Botalov I.Ye., Botalova N.P. The improvement of the current economic diagnosis business enterprise in a market	301
REVIEWS, REFERENCES	
Goncharov V.N., Zos-Klor M.V. Review of a monograph Pavlenko I.A. "Innovative entrepreneurship in the transitional economy of Ukraine"	311

УДК 351.82:378

ЗАСТОСУВАННЯ BPM-СИСТЕМ В УПРАВЛІННІ ОСВІТОЮ

ПОВАЖНИЙ О.С.,
д. е. н., професор, Лауреат Премії
Президента України для молодих
вчених, ректор ДонДУУ,
ПОЛЯКОВА Л.П.,
к. держ. упр., доцент, зав. кафедри
інформаційних технологій ДонДУУ

У статті пропонується застосування сучасної концепції управління ефективністю бізнесу (Business Performance Management, BPM) у сфері освіти.

В статтю пропонується застосування сучасної концепції управління ефективністю бізнесу (Business Performance Management, BPM) в сфері освіти.

In the article application of modern administrative conception of management business (Business Performance Management, BPM) efficiency is offered in the field of education.

Актуальність проблеми. Сфера освіти являє собою складну організаційно-економічну систему, стратегічне управління якої є вкрай важливим й досить складним завданням. Для успішного розвитку в довгостроковій перспективі великі освітні установи (університети) і сфера освіти в цілому повинні мати чітко сформульовану стратегію й обґрунтовані цільові показники, а їхні системи планування, управлінського обліку й контролю повинні бути спрямовані на досягнення стратегічних цілей.

У цей час особливого значення набувають питання стратегічного управління вищими навчальними закладами, що пояснюються наступними факторами:

- підвищення ролі науки й освіти в забезпеченні національної конкурентоспроможності в довгостроковій перспективі;
- динамічність сучасного академічного середовища, поява нових наукових та освітніх напрямів;
- підвищення складності університетського управління, необхідність налагодження міжфакультетських та міжвузівських зв'язків;
- поява нових інтегрованих освітніх установ, які являють собою великі науково-освітні комплекси;

- географічна розподіленість багатьох університетів.

Також слід зазначити, що в цей час спостерігається тенденція до підвищення самостійності вузів та їхньому перетворенню у форму автономних освітніх установ. Такі вузи відрізняються не тільки більшою фінансовою самостійністю, але й більшою відповідальністю за результати своєї комерційної діяльності. Для цього вже є серйозні передумови: у багатьох вузах позабюджетні кошти становлять істотну частину фінансування.

Все це ставить вузи перед необхідністю підвищення якості та ефективності управління, переходу до регулярного стратегічного менеджменту. У той же час стратегічне управління в українських вузах в силу історичних причин дотепер не одержало настільки ж серйозного розвитку, як у західних університетах. Так, Е.А. Князев відзначає наступні особливості стратегічного управління в вузах [1]:

- стратегічне управління часто сприймається як змушений обов'язок, рідко - як глибоко й повністю осмислений вибір;
- місія університету не відбиває його унікальність, є всеохоплюючою та універсальною, часто зводиться до стереотипів, гасл і штампів;

5. Другов А.А. Государственный маркетинг как важный фактор совершенствования механизма управления социально-экономическими процессами в обществе / А.А. Другов // Маркетинг в России и за рубежом. - 2005. - № 4. - С. 101-107.
6. Ламбен Ж.-Ж. Менеджмент, ориентированный на рынок / Пер. с англ. под ред. В.Б.Колчанова. - СПб.: Питер, 2004. - 800 с.
7. Мартиненко В.М. Контролінг як концепція інформації управління в системі державної адміністрації // Актуальні проблеми державного управління. - X. - 2001. - № 1. - С.144-150.
8. Нижник Н., Лемак В., Задорожна М. Реформування державної служби в Словацькій Республіці // Вісник ДСУ. - 2002. - № 3. - С. 64-69.
9. Новікова Т. Адміністративна реформа в Україні та Польщі // Вісник УАДУ. - 2002. - № 3. - С. 17-27.
10. Пахомова Т. Забезпечення якості та управління нею в органах державної влади // Право України. - 2003. - № 8. - С. 35-40.
11. Пежановска-Замайтис М. Реорганизация государственной службы: опыт современной Польши // Вестник Московского университета. Серия 12. - 2002. - № 6. - С. 105-112.
12. Тулисбеков З. Казахская модель реформирования государственной службы // Государственная служба. - 2002. - № 2. - С. 40-46.

УДК 354.46

ПАРАДИГМАЛЬНІ МОДЕЛІ МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ СОЦІАЛЬНОЮ СФЕРОЮ

СТОЙКА А.В.,

к. держ. упр., проректор з
науково-педагогічної
та виховної роботи ДонДУУ

В статті аналізуються основні етапи становлення та визначальні концептуальні риси сучасної моделі механізму управління соціальною сферою. Робиться висновок, що на сучасному етапі відбувається вимушена гібридизація моделей соціальної політики. В той же час є підстави сподіватися, що у перспективі Україна зможе перейти до європейської соціально-захисної моделі (із певними національними та регіональними особливостями).

В статье анализируются основные этапы становления и определяющие концептуальные черты современной модели механизма управления социальной сферой. Делается вывод, что на современном этапе происходит вынужденная гибридизация моделей социальной политики. В то же время есть основания надеяться, что в перспективе Украина сможет перейти к европейской социально-защитной модели (с определенными национальными и региональными особенностями).

In article the basic stages of development and defining conceptual features of modern model of the mechanism of management by social area are analyzed. The conclusion is done, that at the present stage there is a compelled hybridization of models of social policy. At the same time there are bases to hope, that in the long term Ukraine can pass to the European socially and protected model (with the certain national and regional features).

Соціально-економічний розвиток країн світу, включаючи Україну, визначається досягнутим рівнем і якістю життя населення, що відповідає сучасним уявленням, згідно яких будь-яка держава в першу чергу повинна створювати сприятливі умови для того, щоб життя людей було довгим, здоровим і наповненим творчістю. Загальноєвропейськими є відповідні індекси, згідно яких визначається "людинимірність" та ефективність соціально-економічної системи (наприклад, індекс розвитку людського потенціалу). В той же час за реальних умов обмежені (в кожній країні) ресурси і можливості накладають рамкові обмеження на масштаби та ефективність соціальних заходів. Спостерігається очевидна закономірність: збільшення соціальних трансфертів та виплат швидко позначається на зниженні ефективності виробництва, у свою чергу, зменшення податкового тягаря (а, отже, і соціальних виплат) стимулює підприємництво і економіку загалом. Сучасна управлінська думка намагається шукати принципи і підходи, які надавали б змогу знайти певний компроміс та певною мірою узгодити докорінні соціальні інтереси, поєднати економічну ефективність із соціальною відповідальністю тощо.

Теоретичні питання відносно критеріїв формування і реалізації соціальної політики з різних точок досліджують сучасні науковці, що представляють різні галузі соціального знання та практичного державного управління. Так, О. Іванова аналізує теоретичні аспекти соціальної політики [1], Н. Лебедева досліджує цінності культури і розвиток суспільства [2], А. Мельник аналізує державне регулювання економіки [3], В. Мельник визначає фактори довіри і недовіри в господарстві [4]. Але за умов сучасної кризи зростає потреба у теоретичних дослідженнях саме критеріїв формування соціальної політики держави.

Метою даної статті є аналіз основних парадигмальних моделей державного управління в галузі соціальної політики (ширше – соціальною сферою як такою).

За прогнозами Інституту демографії та соціальних досліджень НАН України, упродовж 2010–2025 рр. співвідношення між кількістю осіб пенсійного та працездатного віку збільшиться з сучасних 0,4 до 0,5, а до 2050 р. чисельність покоління пенсіонерів сягатиме ¼ чисельності покоління працездатного віку (тоді як відносно оптимальним вважається мати у структурі населення приблизно 10 % осіб віком старше за 60 років). Співвідношення між чисельністю поколінь пенсіонерів і дітей, яке нині становить 1,6, до початку 2030-х років зросте до 2, а наприкінці прогнозованого періоду сягатиме 2,35. Частка осіб старше працездатного віку в загальній чисельності населення упродовж 2010-2050 рр. збільшиться з 24 % до 36 %. Прогресуюче старіння населення разом із кризовими викликами останніх років (у більш загальному вимірі – у зв'язку із кризовим періодом транзиції, який переживає Україна останні два десятиліття) вимагає реформування системи соціального піклування (зокрема, системи пенсійного забезпечення), оскільки зростає несприятливе співвідношення між кількістю одержувачів пенсій та платників внесків. Особливої актуальності і гостроти набуває подовження тривалості трудового періоду та зростання рівня зайнятості людей старшого віку, в тому числі шляхом підвищення пенсійного віку. Нині у більшості країн ЄС встановлено однаковий пенсійний вік для жінок і чоловіків, зазвичай 62–65 років. Питання подальшого підвищення пенсійного віку активно обговорюється в багатьох країнах, зокрема, у Німеччині вже прийнято рішення про запровадження 67-річного порогу [5, 74].

Для подолання соціальної кризи необхідна розробка єдиної та цілісної соціальної стратегії, зрозумілої населенню, розрахованої на його свідому підтримку, здатної відновити довіру до влади. Соціальна політика за своєю суттю мусить бути довгостроковою, орієнтованою на тривалу перспективу. Тому початковим пунктом її розробки має стати вибір перспективної моделі соціально-економічного устрою суспільства.

Для порівняння соціальної політики на терені різних країн – як і для вироблення відповідних вітчизняних практичних моделей – застосовують різні індикатори, умовні параметри і характеристики, загальні параметри функціонування елементів соціальної політики, що в цілому утворюють ту чи іншу парадигмальну модель соціальної політики. Залежно від того, з якою моделлю соціальної політики ми маємо справу, ми, відповідно, можемо працювати із відповідними моделями державної політики в соціальній сфері, як, власне, і з моделями самих держав (модель соціальної держави, модель держави загального добробуту тощо), моделями соціального захисту, моделями соціального забезпечення.

Одну з перших прийнятних класифікаційних схем ще наприкінці 50-х рр. минулого століття запропонували американські вчені Г. Віленський та Ч. Лібо, виділивши інституціональну та залишкову моделі соціальної держави.

Докорінна відмінність між ними полягає в тім, що для інституціональної держави перерозподіл добробуту – це звичайна функція держави, тоді як у залишковій це – виняток, якийсь надзвичайний захід, необхідний для подолання негативних наслідків функціонування ринкової системи [6].

Пізніше Р. Тітмус запропонував тричленну класифікацію соціальних держав, додавши до вищезгаданої моделі ще один елемент – так звану модель індустріальних досягнень [7]. В основу цієї моделі було покладено принцип розподілу державної соціальної допомоги. У моделі індустріальних досягнень деякі напрямки соціальної політики розглядаються як такі, що підтримують економічний розвиток; скажімо, освіта може розглядатися як підготовка дітей до праці, охорона здоров'я – як підтримка (відтворення) робочої сили тощо. Яскравим прикладом цієї моделі може слугувати, зокрема, німецька система соціального захисту, яка надзвичайно тісно пов'язана з ринком праці, і ті, хто мають менший трудовий стаж, відповідно й захищені менше [8].

На початку 80-х рр. минулого століття Г. Еспінг-Андерсен на основі об'єктового порівняльного дослідження соціальної політики різних економічно розвинених країн виділив:

- корпоративістську (консервативна, модель Бісмарка тощо), що ґрунтується на обов'язковому соціальному страхуванні й принципах соціального партнерства;
- ліберальну (англосаксонська, модель Беверіджа), в якій забезпечення нужденних здійснюється на основі залишкового принципу із фінансуванням за рахунок державних зборів та податків;
- соціал-демократичну (шведська, скандинавська), де перерозподіл доходів здійснюється завдяки високому рівню оподаткування, а соціальні програми є переважно універсальними – тобто стосуються усіх громадян [9].

В розробленій Еспінгом-Андерсеном схемі поряд з розміром державних витрат на соціальні потреби враховується так званий фактор декомодифікації – міра, до якої держава звільняє особу від ринкової залежності шляхом гарантування високого рівня соціального забезпечення і послуг. Разом із тим фактично кожна модель соціальної політики має в своїй основі певні цінності на кшталт соціальної справедливості, рівності, прагматизму, ефективності тощо. Зрозуміло, що практика державного управління соціальною сферою не може ґрунтуватися на тих чи інших "чистих" ідеальних моделях. Рівень державного втручання у соціальну сферу може варіюватися за різними напрямками соціальної політики, тобто різні соціальні держави реально мусять поєднувати в собі риси різних типів. Скажімо, Велика Британія, загалом реалізуючи ліберальну соціальну модель, забезпечує медичне обслуговування усьому населенню.

Майже одночасно з Еспінгом-Андерсеном британський вчений Р. Мішра запропонував свою класифікацію моделей соціальної політики, поклавши в її основу такі, зокрема, критерії, як ступінь втручання держави, потреби як підґрунтя для соціальних програм, спектр соціальних послуг, охоплення населення соціальними програмами, розмір соціальних виплат, відсоток національного прибутку, що витрачається на соціальну сферу, застосування перевірки нужденності при призначенні соціальної допомоги, статус клієнтів, роль недержавних організацій тощо. Вчений виділяв залишкову, інституційну, та соціалістичну моделі [10].

Мішра докладно змальовує риси соціалістичної моделі соціальної політики (від якої ми сьогодні здійснюємо стрімкий дрейф до ліберальної залишкової): державне централізоване регулювання всіх аспектів життя (відсутність ринку, планова економіка, бюрократична система тощо), високий рівень зайнятості, низька платня при значних суспільних фондах, функціонування універсальних безкоштовних соціальних програм. Ця модель спирається на ідеї колективізму та соціальної рівності, але послуги є вичерпними – люди отримують допомогу як члени групи, а не за індивідуальними правами.

В. Джордж та П. Уїлдінг (1985) репрезентували радикальний підхід до соціальної політики [11]. Їхня класифікація соціальної політики ґрунтується на визначенні впливу

ідеології та нормативних політичних принципів. Ці британські науковці виділяли такі моделі, як:

- антиколективістська (в її основі лежить право-ліберальна або неоконсервативна ідеологія),
- вимушено соціалістична (ґрунтується на вірі або припущенні про те, ніби можливе ефективне державне регулювання ринковою економікою та прагматичне надання соціальних послуг),
- фабіанський соціалізм (відданість ідеям економічної рівності, демократичним процесам, сильній системі соціального захисту),
- марксистська (розподіл суспільних благ "за потребами").

Приблизно в тому ж руслі буде свою класифікацію і Ф. Уільямс, яка показує зв'язок між цінностями, політичними ідеологіями та відповідною організацією державної системи соціального захисту. Вона відносить до ідеальних моделей: антиколективістську, несоціалістичний колективізм загального добробуту, модель радикального соціального управління (ґрунтується на засадах демократичного соціалізму), модель політичної економії "загального добробуту" [12].

У. Лоренц у своїй праці початку 90-х рр. виділив чотири моделі соціальної політики: скандинавську, залишкову, корпоративістську та рудиментарну [12]. Якщо перші три фактично збігаються з тилами, охарактеризованими Г. Еспінгом-Андерсеном, то четверту автор приписує, зокрема, Португалії, Іспанії, Греції тощо. Головна риса, притаманна цій моделі, полягає у відсутності (зведенні до мінімуму) юридичних прав на соціальний захист, функції якого перепадають на волонтерів та третій сектор.

Принципово важливий, на наш погляд, зв'язок економічної та соціальної політики відстоює російський автор В. Гордін [13]. Його класифікація налічує п'ять моделей соціальної (ширше – соціально-економічної) політики:

- патерналістська (у країнах з директивною економікою, централізованим розподілом соціальних благ та послуг), до основних рис якої автор відносить егалітаризм, етатизм, зростання соціальної пасивності, безконтрольний бюрократизм та корупцію;
- шведська модель добробуту (у країнах, де панує соціал-демократія), якій властиві егалітаризм та високий рівень державних витрат на соціальну сферу, широка мережа соціальних послуг, слабкий зв'язок між ефективністю праці конкретного працівника та його соціальним захистом, нівелювання в оплаті праці, відсутність конкуренції на ринку соціальних послуг;
- модель держави загального добробуту (отримала поширення в європейських державах, але згодом відбулося її згортання, а соціальна сфера зазнала приватизації);
- модель соціального ринкового господарства (визнає економічну свободу підприємця та заперечує адміністративне втручання в економіку), у межах якої створено систему соціальних амортизаторів, які не дають змогу людині опинитися за межею бідності, проте держава прагне не брати на себе суттєвих соціальних зобов'язань, а в соціальній сфері панують ринкові відносини;

- ринкова модель (склалася в тих країнах, де панують ліберальні ринкові відносини), якій властивіб орієнтованість соціальної допомоги на вибрані групи населення, для працездатних громадян державна допомога обмежується підвищенням трудової активності, часткове роздержавлення соціальної сфери та диверсифікація надання соціальних послуг, наголос на традиційних цінностях, залучення громад та неприбуткових організацій.

Деякі українські автори використовують іншу, більш спрощену схему. Наприклад, О. Новікова та М. Головатий розглядають тільки дві основні моделі: ліберальну (залишкову) та соціал-демократичну [14], що, як на наш погляд, не є плідним. Ці вчені фактично об'єднують ліберальну і корпоративістську моделі, протиставляючи їм соціал-демократичну. Протилежної думки дотримується С. Осточенко, який аналізує конвергенцію соціал-демократичної та ліберальної ідеологій під впливом глобалізації та індивідуалізації, що. На його думку, на практиці означає пошуки модернізації програмних та політичних концепцій [15].

За висновком З. Міщук, зараз доцільніше виділяти європейську соціально-захисну модель (більшість європейських країн), ліберальну модель (США, Ірландія) та змішану

(Канада, Австралія). Пояснює вона це тим, що обсяги витрат на соціальну сферу в Європі в цей час (йдеться про 2000–2004 рр.) вирівнюються і становлять приблизно 24–30 % ВВП. Канада і Австралія витрачають на соціальну сферу близько 18 %, а Японія і США – близько 15 % [16].

Отже, наявним є відносно різноманіття моделей соціальної політики, які в цілому репрезентують дві принципово різні несумісні підходи (повний патерналізм та повне невтручання) та безліч проміжних компромісних моделей, які поєднують у собі елементи того чи іншого підходу. Як можна побачити з новітньої історії України, діюча влада завжди намагалася зберегти декларативну вірність колишнім радянським стандартам соціальних гарантій – за очевидної неспроможності це зробити. Таким чином, на рівні ідеологічному зберігалася немовби традиція соціальної держави (закріплена у Конституції 1996 року), насправді ж відбувався вимушений дрейф в бік ліберальної (залишкової) моделі (обтяженої безвідповідальністю нових власників та владних еліт). Для вироблення та дієвої реалізації соціальної політики неможливо скористатися чимось успішним соціальним досвідом (чи якоюсь теоретичною моделлю) – необхідно критично розглянути цей досвід на тлі власної історії, її надбань та втрат.

Власна національна модель державного регулювання відносин у соціальній сфері вимагає використання, відповідно, як концептуального доробку західної управлінської думки, так і вітчизняних підходів. За сучасних умов очевидно є управлінська криза, що позначає себе як у нестачі ефективних стратегій управління (треба здійснювати реформи, але за 20 років незалежності рішучості у тому, щоб їх почати, так ніким і не виявлено), так і у кадровому голоді (необхідне нове покоління управлінців, йде мова про нову управлінську еліту – на це теж потрібен час).

Як відомо, у державному управлінні застосовується розмаїття методів державного регулювання, зокрема:

– правове регулювання, що вживається на всіх рівнях державної влади через правові акти й нормативні документи, дія яких поширюється на підприємства та інституції всіх форм власності; за роки незалежності в Україні прийнято безліч нормативних актів, які, очевидно, не вплинули вирішальним чином на формування прийнятної моделі соціальних відносин в країні, не запобігли гострим проявам соціальної кризи тощо (так, закон щодо налагодження відносин соціального діалогу так поки що і залишається законопроектом);

– фінансово-кредитне регулювання – з використанням важелів управління фінансовими потоками. Основна форма реалізації цього методу – виділення в державному бюджеті статей, за рахунок яких фінансуються бюджетні галузі соціальної сфери. Немає необхідності казати про глибоку кризу державного фінансування соціальної сфери, про слабкість державного бюджету – особливо у умовах, коли Україна долає наслідки фінансової кризи. Іншою, також недостатньо розвинутою формою фінансового регулювання є створення позабюджетних соціальних фондів: пенсійного, соціального страхування, обов'язкового медичного страхування, зайнятості населення, за рахунок яких фінансуються відповідні галузі соціальної сфери;

– приватизація – передача підприємств соціальної сфери в приватну власність, як правило, у власність обмежену. Витрати на утримання таких підприємств, при оплаті праці працівників, несе держава; переважна більшість населення не відчуває на собі позитивних наслідків приватизації;

– цільові програми, що мають соціальну спрямованість із найгостріших соціальних проблем. Ці програми також фінансуються з державного бюджету;

– соціальні стандарти, розробка форм і обсягів соціальних послуг, безоплатне надання яких гарантується Конституцією. Згідно з Декларацією прав і свобод людини і громадянина, пенсії, допомоги та інші види соціальної допомоги повинні забезпечувати рівень життя не нижче за встановлений законом прожитковий мінімум. Поки це зобов'язання не виконується. Визначення мінімального розміру заробітної плати виконує, в основному, фіскальні функції і не забезпечує прожиткового мінімуму.

На наш погляд, розглянуті вище моделі і підходи вочевидь недооцінюють регіональний аспект соціальної політики держави. Україна є великою регіональною державою, її багатоманітність областей є чудовим майданчиком, де можуть вироблятися, проходити

випробування та імплементуватися загальнодержавні реформи (в тому числі і в сфері соціальної політики). Відповідно, стабілізація соціально-економічної ситуації в країні, пом'якшення відмінностей в рівнях прибутків і рівні життя різних груп, підтримка галузей, що забезпечують соціальні послуги, у цих основних напрямках регіональної соціальної політики повинна провадитися з урахуванням об'єктивних особливостей кожного регіону. Щоб забезпечити соціальні гарантії, рівні якості і умови життя для населення незалежно від місця мешкання, уживаються заходи з вирівнювання міжрегіональних відмінностей у прибутках, рівні зайнятості, соціальній інфраструктурі, транспортній мережі, забезпечення на всій території країни державних диференційованих стандартів за централізованої бюджетної фінансової підтримки. Насамперед, заходи в межах регіональної соціальної політики повинні бути спрямовані на життєзабезпечення зон і регіонів з особливо складними умовами господарювання, підтримку районів екологічного лиха, стихійних і техногенних катастроф, зон зі складними демографічними і міграційними проблемами, на розвиток відсталих регіонів. В цьому відношенні унікальним є Донецький регіон, який поєднує величезний промислово-технологічний та кадровий потенціал із складними соціально-екологічними проблемами, які потребують нагального вирішення.

Основний інструмент регіональної соціальної політики – бюджетне збалансування. Реальні потреби регіонів в бюджетних ресурсах оцінюються на основі соціальних стандартів і фінансових нормативів. Форми надання допомоги регіонам на соціальні цілі мають вигляд цільових трансфертів, дотацій, інвестиційних субвенцій (на освіту, охорону здоров'я, соціальний захист населення та ін.). При цьому регіони групуються з урахуванням їхнього економічного потенціалу, географічного розташування, природних умов. На порядку денному стоїть також бюджетна реформа, яка надасть реальної можливості органам місцевого самоврядування перейти до вирішення власних проблем на основі гідного рівня власних бюджетів.

Висновки. Немає сумніву, що жодна з вказаних вище ідеальних моделей не є продуктивною у її некритичному застосуванні до умов України. Та й руйнівні наслідки світової фінансової кризи 2008–2009 рр. дали взнаки навіть у розвинених країнах ЄС та Північної Америки. Стратегічні цілі соціальної політики визначаються комплексом умов перехідної економіки. Соціально-трудова сфера, за обмеження фінансових ресурсів і зміни функцій держави, потребує чіткого поетапного розмежування завдань, уточнення пріоритетів з подальшими ранжируванням заходів щодо соціального захисту населення, – виокремлення довготривалих, середньострокових і екстрених (невідкладних) заходів. У довготривалій перспективі – це наближення рівня та якості життя населення до стандартів постіндустріального суспільства, досягнутих на основі науково-технічної революції; у середньостроковому періоді – досягнення докризового рівня і якості життя, властивого стандартам споживання; у даний момент – забезпечення умов для соціального й фізичного виживання людей, запобігання соціальному вибуху.

Скрізь відбувається вимушена гібридизація моделей соціальної політики. Так само у парадигмальному плані треба розглядати модель сучасної соціальної політики в Україні саме як перехідний (транзитивний) гібрид, що поєднує у собі риси (релікти) соціалістичної (патерналістської) моделі із усіма її негативами (перш за все синдроми утримання, соціального паразитизму та бюрократичної безконтрольності у поєднанні із корупцією) із залишковою (ліберальною) – а напрямом руху нашої системи можна визначити саме як рух до європейської соціально-захисної моделі як такої, що найбільш відповідає потенціалу України та настановам (очікуванням) українських громадян.

Література

1. Іванова О.Л. Соціальна політика: теоретичні аспекти / О.Л. Іванова. – К.: Академія, 2003. – 107 с.
2. Лебедева Н. Ценности культуры и развитие общества / Н. Лебедева, А. Татарко. – М.: Изд-во ГУ ВШЭ, 2007. – 527 с.
3. Мельник А.Ф. Державне регулювання економіки / А.Ф. Мельник. – К.: Знання, 1994. – 358 с.

4. Мельник В.П. Факторы доверия и недоверия в хозяйствовании // В.П. Мельник/ Наукові праці ДонНТУ. Серія: Економічна. Випуск 37-1. – Донецьк, ДонНТУ, 2009. – С. 71-79.
5. Загальнообов'язкове державне соціальне страхування, соціальний захист та пенсійне забезпечення у цифрах і фактах. / Міністерство праці та соціальної політики України. Пенсійний фонд України. – Київ, 2009. – 75 с.
6. Wilensky H., Lebaux C., Industrial Society and Social Welfare. – N.Y., 1958. – 128 p.
7. Titmus R. Social Policy: An Introduction. – L.: Allen & Unwin, 1974. – 218 p.
8. Спікер П. Соціальна політика: Теми та підходи. – К.: Фенікс, 2000. – 383 с.
9. Esping-Andersen G. Three Worlds of Welfare Capitalism. – Cambridge: Polity Press, 1990. – 260 p.
10. Mishra R. Society and Social Policy: Theory and Practice of Welfare. – 2-nd ed. – Atlantic Highlands: Humanities Press, 1981. – 221 p.
11. George V., Vilding P. Ideology and Social Welfare. – L.: Routledge, 1985. – 172p.
12. Лоренц У. Социальная работа в изменяющейся Европе. – К.: Ассоциация психиатров Украины, 1997. – 199 с.
13. Управление социальной сферой / Под ред. В.Э. Гордина. – СПб: Изд-во Санкт-Петербургского государственного университета экономики и финансов, 1988. – 288 с.
14. Новікова О. Концепція соціальної політики України: проблеми і шляхи розв'язання // Соціальна політика і соціальна робота. – 1998. – № 1-2. – С. 5-14.; Головатий М.Ф. Трансформація нової соціальної політики в сучасній Україні: концептуальні засади // Соціальна робота в Україні: теорії і практика. – 2002. – 31 (жовтень – грудень). – С. 20-24.
15. Осточенко С. Конвергенція соціал-демократичної та ліберальної ідеологій під впливом глобалізації і індивідуалізації // Людина і політика. – 2003. – № 2. – С. 3-5.
16. Мішук З. Соціальна держава: зарубіжний досвід // Соціальна політика і соціальна робота. – 2004. – № 4. – С. 64-78.

УДК 330.341.1

ІННОВАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК СКЛАДОВА МЕХАНІЗМУ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

ТКАЧОВА Н.М.,
д. держ. упр., доцент, завідувач
кафедри логістики ДонДУУ,
СОСНОВИЙ В.І.,
аспірант ДонДУУ

У статті проаналізовано стан інноваційного розвитку регіонів України в координатах забезпечення сталого економічного зростання.

В статье проанализировано состояние инновационного развития регионов Украины в координатах обеспечения постоянного экономического роста.

Innovative development of regions of Ukraine status in the co-ordinates of providing of the permanent economy growing is analysed in the article.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Зв'язок з науковим та практичним завданням. Враховуючи те, що основою економічного розвитку сучасності є науково-технічний прогрес, перехід до передових технологій, стрижнем державного регулювання економічного розвитку в сучасних умовах є техніко-економічна незалежність і техніко-економічна невразливість.